

Lato, lato — jak się masz?

Pod tym tytułem będziemy prezentować naszym czytelnikom zdjęcia najpiękniejszych rejonów Polski, jako że cudze chwalimy a swego wciąż jeszcze nie znamy (na ogół). Dziś przedstawiamy:

widok na Morskie Oko, Żabie, Rysy i Mięguszwieckie. CAF — fot. Olszewski

Berliński dzień jak co dzień

(Korespondencja własna)

DO ERIKI ZADZWOŃIŁAM ZARAZ PO MOIM PRZYJEZDZIE DO BERLINA. UMOWILIŚMY SIĘ JEŚCZE TEGO SAMEGO POPÓŁDNIU. UPAŁ BYŁ NIEZNOSNY. WYDAWAŁO SIĘ, ŻE RAJEM WYPOWODOWANO Z MIASTA CAŁY ZAPAS POWIETRZA. SZCZĘŚLIWIE ŻE OPÓDŁA SIĘ BYŁO SIĘ BĄTOWAĆ LUBAMI I KUPIAMI ZIMNEGO PIWA. ANIATORÓW ZARAZA NIE BRAROWAŁO I PIWA TEŻ.

WIKŁÓTCIE PRZYŚLĄŻA ERIKA. MIAŁA NA SOBIE PRZYJIMNA JEDWABNA SUKIENKĘ, A NA NOGACH — O BOZE, POŃCZOCZY!

— Dziewczyno — taki upał, a ty w pończochach. Spójrz na mnie.

Erika spojrzała, ale jakby usprawiedliwiająca się dodała, że jakoś nie wypada jej ukazać się na ulicy bez pończoch. Taka moda i nie ma na to rady. Pomyślałam sobie, że u nas kanony mody są stanowczo łaskawsze dla kobiet.

Po drodze wstąpiłyśmy do paru sklepów. Miałam okazję przyjrzeć się zaopatrzeniu i porównać ceny. W sklepach spożywczych owszem, porządek, wszystko dokładnie poukładane, obsługa grzeczna. Erika nie mogła, niestety, otrzymać tego co chciała. Po wiedziałyśmy zresztą na koniec naszej wędrowki:

— Wiesz, w naszej dzielnicy jest lepsze zaopatrzenie niż tu. Poza tym w zniszczonym centrum jest znacznie mniej sklepów niż u nas. U nas, to znaczy w dzielnicy Pankow.

Kilka przystanków kolejką podziemnej i oto znalazłyśmy się na ruchliwej Schoenhau-serale. Sklep przy sklepie, wszędzie sporo towaru, kupujących niewiele. Wystawy estetyczne i nowoczesne. Towary, zwłaszcza przemysłowe, zachęcają do kupna.

— To jest nasze centrum handlowe — powiedziała Erika. — Tu otrzymasz wszystko. No, może nie wszystko — dodała — tonem usprawiedliwiającym, — bo np. z masłem, śmietaną, mięsem i wędlinami mamy pewne trudności. Na szczęście w domu obiadów nie jadamy, a na niedzielę zawsze coś się wykombinuje. W najgorszym razie pójdziemy do restauracji. Za 5 marek możemy otrzymać dobry obiad.

Przechodząc koło sklepu z artykułami gospodarstwa do-

owego, nie mogłam odmówić sobie przyjemności, aby nie wejść do środka. Napis nad sklepem głosił: „Sklep tysiąca i jeden drobniaków”, ale można zaryzykować, że był to sklep miliona i jeden drobniaków. Oczywiście każdej gospodyni aż śmieją się do tych wymyślnych, drobnych głupstw. Wszystko, do najdrobniejszych szczegółów opracowane tak, aby mogło naprawdę ułatwić życie gospodyni

domu. Kobiety niemieckie kochają się w tych drobniakach, o czym mogłam się niejednokrotnie przekonać. Ale sądzę, że niejedna z nas nie obraziłaby się, gdyby np. zamiast ręcznego ubijania piany lub ciasta, mogła to uczynić za pomocą elektrycznej, niedrogiej maszyny. Nie dziwiłam się też kilku napotkanym turystom z Polski, że z zapalem pakowały do toreb zakupione drobniaki gospodarstwa domowego i tanie środki do błyskawicznego usuwania plam. Przyda się w domu i w upominku dla znajomych.

W kilku sklepach z bielizną damską miałam jeszcze raz okazję westchnąć do naszych moźnych z przemysłu dziewiarskiego. Ze też niemieccy fachowcy biorą pod uwagę to, że na świecie żyją różne Ewy — tegie i wysokie, albo szczupłe i niskie. Dla każdej

(Dalszy ciąg na str. 3)

Cena 50 gr.

Wydanie K.

pakowania

DZIENNIK ŁÓDZKI

Rok XVIII

Łódź, niedziela 7 i poniedziałek 8 lipca 1963 roku

Nr 161 (5162)

W przyszłym roku IV Zjazd Partii

XIII Plenum KC PZPR

zakończyło obrady

Nowi sekretarze KC

Plenum powołało komisję dla przygotowania Zjazdu w składzie 63 towarzyszy.

W trzecim dniu obrad XIII Plenum Komitetu Centralnego PZPR, 6 bm. toczyła się w dalszym ciągu dyskusja nad referatem o aktualnych problemach ideologicznej pracy partii.

Głos zabrali: Marian Renke, Józef Cyrankiewicz, Jan Szydłak, Henryk Jabłoński, Ewa Małczyńska, Stanisław Skrzyszewski, Lucjan Motyka, Adam Schaff, Witold Jarosiński, Józef Kulesza, Wojciech Jaruzelski, Artur Starewicz, Edward Ochab, Arkadiusz Laszewicz, Henryk Korotyński, Bolesław Jaszczuk, Zenon Kliszko. Na zakończenie dyskusji zabrał głos I sekretarz Komitetu Centralnego PZPR Władysław Gomułka.

Plenum przyjęło jednomyślnie uchwałę następującej treści:

Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej zebrany w dniach 4, 5 i 6 lipca 1963 roku na XIII Plenum, po wysłuchaniu referatu I sekretarza KC PZPR tow. Władysława Gomułki „O aktualnych problemach ideologicznej pracy partii”, wygłoszonego

w imieniu Biura Politycznego KC PZPR i po przeprowadzeniu wyczerpującej dyskusji postanowił przyjąć referat tow. Władysława Gomułki, jako wytyczną działania partii w dziedzinie ideologicznej.

W sprawach organizacyjnych Plenum jednomyślnie przyjęło do wiadomości ustą pienie tow. Romana Zambrowskiego ze stanowiska członka Biura Politycznego i Sekretariatu KC.

Plenum wybrało jednomyślnie na stanowiska sekretarzy KC tow. Bolesława Jaszczuka i tow. Artura Starewicza.

Plenum przyjęło jednomyślnie następującą uchwałę:

XIII Plenum KC postanawia zwołać do Warszawy IV Zjazd Partii w pierwszej połowie 1964 roku.

Na marginesie tygodnia

Francja wycofała swą flotę z Paktu Atlantyckiego.

(Z prasy)

WYSTAWIENI RUFY DO WIATRU.

Rys. Ibis-Jankowski

SANDAŁY „ORADOUR”!

Oradour sur Glane — nazwa francuskiej wsi, którą SS-mani spalili w czasie okupacji, rozstrzelawszy przedtem jej mieszkańców. Oradour — nazwa przypominająca najbardziej ponure dni okupacji niemieckiej we Francji.

— Kupujcie sandały „Oradour”! — głosi lansująca obuwie na sezon letni reklama w zachodniemieckiej prasie.

— Kiedy zaczniemy sprzedawać gazowe piecyki „Oświecim”? — pyta z oburzeniem „Die Welt”, dodając: — „Kiedy wymawia się nazwę „Oradour” każdy Niemiec powinien jeszcze dzisiaj rumienić się. Nie tylko starsi, ale i młodsze pokolenie, które zna te fakty tylko ze słyszenia”.

PO EGZEKUCJI GRIMAU

Roman Ormazabal, członek Hiszpańskiej Partii Komunistycznej został w tajemniczy sposób zabrany z więzienia w Burgos i umieszczony w celi więzienia w Carabanchel w Madrycie. Akt oskarżenia, na podstawie którego został w ubiegłym roku skazany na dwadzieścia lat więzienia nadmieniał o przestępstwach popełnionych przez Ormazabala w czasie wojny domowej. Podczas procesu jednak nie powiedziano, jakie to były przestępstwa. Będzie o nich prawdopodobnie mowa na przygotowywanym w Madrycie drugim procesie.

Tak jak to uczyniono na kilka dni przed procesem i egzekucją Grimau, władze frankistowskie dementują. Zapewniają, że otoczenie sprawy tajemnicą ma na celu umożliwienie władzom prowadzenia śledztwa w sprawie złożonej przez Ormazabala skargi o krzywdę ubrania.

Proszę o głos

Batalia o... wiatraki

Don Kichot walczył — jak powszechnie wiadomo — z wiatrakami. Ja, w odróżnieniu od smętnego rycerza z La Manchy chciałbym stoczyć walną batalię nie tak z wiatrakami jak, o wiatraki. A i o stare młyny wodne również: oby tylko z lepszym skutkiem! Chodzi bowiem nie tylko o to, że romantyczne obiekty te stanowią bardzo charakterystyczny akcent plastyczny polskiego krajobrazu.

W województwie łódzkim częściowo już zniknęły one bez śladu, wielu pozostałym grozi zagłada, a to na skutek dążeń do likwidacji małych zakładów przemysłowych — młynów wodnych i wiatraków.

Zacznijmy nasz przegląd od młyna w Bolesławcu. Stojący nad Prosną obiekt ten o drewnianej konstrukcji zrębowej a o trzech kondygnacjach pochodzi z XVI w. Względnie XVII w. Stanowi on jak gdyby uzupełnienie cennego zespołu zabytkowego, w skład którego wchodzi m. in. położone na sztucznym wzgórzu ruiny piastowskiego zamku. Młyn ów, uniknął na skalę ogólnopolską, przekazany został przez Powiatowy Zarząd Młynów Prez. MRN w Bolesławcu, którego z kolei nie wie, co począć z tym fantem, ponieważ całość wymaga kapitalnego remontu. Tak więc idąc po linii najmniejszego oporu, dyskutuje się nad projektem zamknięcia starożytnego młyna.

Od pewnego czasu nieczynne są starodawne wiatraki, posiadające również zabytkowe urza-

dzenia przemysłowe w Annosławiu (powiat rawski) o interesującej szacie zewnętrznej, całkowicie pokryte gontem, XVIII-wieczny młyn w Pałecznem, w Solcu (pow. łęczycki) itd. Ponieważ obiekty tego typu zaniknięte i nie używane szybko są dewastowane i rozszabrowywane przez okoliczną ludność, czeka je nieuchronna zagłada — tym więcej, że bieżące prace reparacyjne, przeprowadzane przez wojewódzkiego konserwatora, nie dają realnych rezultatów i nie zapobiegają dalszemu niszczeniu.

Byłoby więc, wydaje się, rzeczą pożądaną, aże by wojewódzki konserwator zabytków wspólnie z Wydziałem Handlu a za zgodą wydziału cennych młynów-zabytków, utrzymujących jako czynne zakłady przemysłowe, produkujące takie asortymenty, jakich nie wyrabiają mechaniczne zakłady przemysłowe (np. mąkę razową).

Tęgo rodzaju rozwiązanie nie zmieni na pewno ogólnej polityki przemysłowej, a pozwoliłaby utrzymać bardzo charakterystycznych ludowych zakładów pracy minionej epoki.

Dodajmy, że o zachowanie ich walczy nie tylko wojewódzki konserwator zabytków, ale i etnografowie oraz miłośnicy starego folkloru. Istnienie ich ważne jest także dla topografii, której pracownicy sprzeciwiają się zlikwidowaniu tych charakterystycznych obiektów znanymi zawsze na mapach.

SI. J.

